

“ชอยตัน

ปาริชาติ คัมภีร์

ต้นปี 2549 ฉันกับสามีตัดสินใจเงินมาซื้อบ้านหลังแรกของเรา เป็นทาวน์เฮ้าส์มือสองในหมู่บ้านเก่าที่สร้างขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน บ้านของเราอยู่ชอยตันเป็นทาวน์เฮ้าส์หลังกลางในสามหลัง ผังตรงข้ามคือบ้านเดี่ยวชั้นเดียว กลางชอยมีต้นมะขามยืนโผล่ออกไปเกือบครึ่งถนน รูปร่างของมันเหมือนกับภาพวาดสีน้ำตาต้นขรุขระ กิ่งก้านถูกระบายสีและตัดเส้นด้วยสีน้ำตาลเข้ม ใบเล็ก ๆ พริ้วไหวไปตามแรงลม ฉันหลงรักชอยตันตั้งแต่แรกเห็น และยังคงรักตราบนานทุกวันนี้ แม้ว่าในเวลาผ่านมา จะมีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย จนกลายเป็นพื้นที่แห่งความขัดแย้งและเกลียดชังมายาวนานนับ 10 ปี

เมื่อแรกที่เราย้ายเข้ามา มีเพื่อนบ้านในชอยแค่ 2 หลัง บ้านเดี่ยว นักศึกษาชายรวมกลุ่มกันเช่าอยู่ ส่วนทาวน์เฮ้าส์หลังในสุดเป็นของตาคนขับรถแท็กซี่ แกอยู่กับเมียชื่อยายสร้อย เป็นกรรมกรก่อสร้างและลูกหลานอีก 13 ชีวิต ด้วยความที่บ้านอยู่ท้ายชอยติดกับที่ดินตาบอดผืนใหญ่ ตาคำจึงถือวิสาสะ เจาะกำแพง ทำลายประตูทะลุออกไป ใช้ประโยชน์จากพื้นดินว่างเปล่าที่ไม่มีใคร

เหลียวแล แยกร่องปลูกผัก สวนครัว และปลูกกล้วย ทั้งยังขีดพื้นที่กันซอยหน้าบ้าน ตั้งโต๊ะหินไว้รับลม ยามบ่าย และเป็นที่ซุกหัวนอนของไอ้โพนหมาสีดำที่เกลียดขี้ขลาดแบบเปิด คือเปิดให้โอกาส ทุกคนในชอยช่วยกันเลี้ยงจนมันเติบโตใหญ่กลายเป็นหมาประจำชอย

ช่วงปีแรกชีวิตในชอยตันของพวกเราผ่านไปอย่างราบรื่นแม้ไม่ค่อยสงบสุขเท่าไรนัก เกือบทุกวันที่มีมุกตลกตลกขบขันทำหน้าที่ของมันตั้งแต่แดดร่มลมตกไปจนกระทั่งถึง 5 ทุ่มหรือจนกว่าวงเหล้าจะเลิกแล้วก็เที่ยงคืน แต่หลังจาก 3 เดือนผ่านไป เราก็แก้ปัญหาด้วยการซื้อต้นไม้ไทรเกาหลีสูงเมตร 50 มาปลูกชิดรั้วเว้นไว้เฉพาะทางเข้าออกกำแพงต้นไม้ช่วยตัดความวุ่นวายจากโลกภายนอกและการสาธิตชอยแขกออกมารู้อยากเห็นของคนแปลกหน้าที่หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนเข้ามาร่วมวงสุรา ส่วนเรื่องเสียงนั้นยังพอทนได้ไม่ถึงกับเป็นปัญหามาก ๆ จะดังขึ้นมาสักครั้ง เมื่อตกถึงสถานการณ์บ้านเมืองที่กำลังครุ่นในวันที่เกิดรัฐประหารวงเหล้ากลับเงียบงันผิดปกติ แว่วยินเสียงเสียงอ่านคำประกาศของคณะปฏิวัติดังมาจากโทรทัศน์เครื่องเก่าแตกต่างจากบรรยากาศภายในบ้านที่เราที่ประชาธิปไตยกำลังเบ่งบานและสามีนั่งยิ้มยินดีกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เราเองก็มีส่วนร่วมทุกอย่างและรอยเท้าที่ย่ำไปบนท้องถนนไม่เสียเปล่า ในที่สุดพลังของประชาชนก็ชนะ

ย่างเข้าปีที่ 2 ซอยตันของเรามีสมาชิกใหม่ย้ายเข้ามาอยู่ในทาวน์เฮ้าส์ที่ว่าง
หลังสุดท้าย ครอบครัวชื่อนันต์แต่จันกับสามีเรียกเขารับรองว่าแมนจุตาม
ลักษณะทรงผมด้านหน้าล้าน ด้านหลังถักเปียยาวต้นคอ แม้ว่าเพิ่งย้ายมาแต่เขาก็
ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับที่นี่เพราะเขามารับเหมาต่อเติมซ่อมแซมบ้านใน
หมู่บ้านตลอด 3-4 ปีที่ผ่านมาภรรยาของนันต์ชื่อทิพย์มีลูกชายด้วยกัน 2 คน
คนโตเป็นลูกมือช่วยพ่อทำงานส่วนคนเล็กกำลังจะขึ้นมัธยมนอกจากสมาชิก
ครอบครัวแล้วยังมีคนงานหนุ่มรุ่นกระทางอีก 5 ชีวิตที่ติดสอยห้อยตามลูกพี่มา
ด้วย

การมาอยู่ของผู้มาใหม่ แปรเปลี่ยนบรรยากาศและสภาพแวดล้อมภายใน
ซอยต่างอย่างสิ้นเชิงซอยที่เคยโปร่งโล่งกลายเป็นแออัดด้วยทั้งจำนวนรถและ
คนที่เพิ่มขึ้นจากเดิมที่มีแค่รถกระบะแท็กซี่ของตาดำตอนนี้แปลสภาพเป็นร้าน
ตัดเหล็ก เสียงตัดเหล็กจะดังขึ้นตั้งแต่สายไปจนถึงบ่ายคล้อยขึ้นพอดกเย็นก็ถึง
เวลารวบรวมพลของเหล่าสมาชิกบ้านตาดำกับบ้านอันมาจากภูมิภาคเดียวกัน
อาชีพและชนชั้นเสมอกันมาอยู่รวมกันเริ่มผสมกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวโดยง่าย
สำหรับกรรมกรหนุ่มหากเทียบกับการนอนอุดหนุนแต่ในที่แคบแล้ววงเหล้ากัน
ซอยที่เพียงแหว่งหน้าก็มองเห็นดาวเคลื่อนกลาจนท้องฟ้าซึ่งเป็นดั่งสวรรค์
ของคนไกลบ้าน แม้แต่คนที่ไม่กินเหล้าอย่างทริกับยายสร้อยก็ยังมานั่งรับลม
สรวลเสเฮฮา จุดเตาถ่านปิ้งปลาร้าและไถ่ยุ้งกินข้าวเย็นกันเสร็จสรรพอยู่ตรงนั้น

ไม่กี่เดือนต่อมาพวกนักศึกษาที่เช่าบ้านเดี่ยวก็ย้ายออกไปมีผู้เช่ารายใหม่เป็น
คนขับรถขยะพาครอบครัวเข้ามาอยู่แทนในซอยจึงมีรถขยะของเทศบาลเพิ่ม
อีก 1 คันส่วนวงเหล้าท้ายซอยก็ขยายใหญ่ขึ้นจนอันนั้นต้องสั่งโต๊ะหินมาเสริม
อีกชุด อนันต์หรือคนในวงเหล้าเรียกอย่างซุสกว่าป้านันถ้าจะผูกขาดการ
สนทนาไว้เพียงแต่ผู้เดียวด้วยเสียงอันดังราวกับตะโกนอยู่ตลอดเวลา แถมยังพูด
วกไปวนมาตามประสาคนเมา เราทั้งสองคนสุดแสนจะเบื่อหน่ายรู้สึกอึดอัด
ข้องใจกับสิ่งที่ต้องไปกินทุกเมื่อเชิ้อวัน แต่ละวันที่ผ่านไปมันต้องใช้ความ
อดทนอดกลั้นอย่างมากมากอย่างที่ไม่เคยคิดว่าตัวเองมี เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่
ให้ได้ในความแตกต่าง

“ซอายนีมันฝนตกจี๋หมูไหลจริง ๆ ซอยอื่นเขามีเพื่อนบ้านเป็นครูเป็น
พยาบาล แต่ไม่มีแต่กรรมกร คนขับรถแท็กซี่ คนเก็บขยะ เราจะต้องทนอยู่กับ
คนพวกนี้ไปตลอดชีวิตเหอ”

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้นหรอก คุณอดทนไปก่อนแล้วค่อยคิดขยับขยาย นี่เรา
เพิ่งจะผ่อนบ้านได้แค่ 2 ปีเอง ยังเหลืออีกตั้ง 20 ปี” คิดแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ
บอกตัวเองให้ออดทนและอดทน แต่ในที่สุดฉันก็หมดความอดทนขึ้นนั่นฉัน
กำลังปั่นดันบับอย่างเคร่งเครียด ในขณะที่คนในวงเหล้าเองก็กำลังได้ที่
ความอดทนฉันราวกับเกลียวคลื่นที่โถมเข้าไปหาชายหาดอย่างไม่ปราณี ในเวลา
นั้นใกล้เที่ยงคืนแล้วสามีนอนหลับไปแล้วครั้นจะโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจเดี๋ยวกี้

จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ฉันจะเลิกจังหวะที่อนันต์ลุกไปเข้าห้องน้ำออกไปเจอจាកับตาดำ ทันทีที่เห็นแขกพูดไม่รับเชิญวงเหล้าก็เงียบกริบ ฉันแค่ส่งยิ้มให้ตาดำแล้วขอร้องนักร้องทุกคน

“ช่วยเบาเสียงหน่อยได้ไหมคะตาดำ ฉันต้องส่งงานพรุ่งนี้”

“ได้ ๆ เดียวก็เลิกแล้ว” ไข่แล้วหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้ารับคำแต่โดยดีเอ่ยปากขอบคุณแล้วเดินกลับเข้าบ้าน วงเหล้าท้ายซอยเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้งแต่ครั้งนี้หรือเสียงลงเหลือเพียงเสียงเพลงคลอไปกับเสียงขลุ่ย เมากันอยู่แค่ไม่กี่อึดใจ เสียงอันกึกดังแหวกอากาศขึ้นมาอีกครั้งอันนั้นผู้ไม่รู้เรื่องราวก่อนหน้านี้ถูกตาดำสะกิดป้านั้นบ้านกลางเขาขอให้เบาเสียงหน่อยเขาจะทำงานเท่านั้นแหละเหมือนผีบ้าเข้าสิงอนันต์อะอะโววายลั่นซอย

“มันเป็นใครมาจากไหน มาบอกว่ากูเสียงดัง แน่จริงออกมาเลยออกมาพูดกันชั่งน้ำหนัก” แล้วก่อนที่คนในวงเหล้าจะคิดถึงเขาก็คิดว่าขวน้ำเมาที่เหลืออยู่ตั้งครึ่งขวดปาใส่รถเปรี้ยงจันกับสามัคคีใจรีบวิ่งออกไปดูเพราะเห็นขวดเหล้าขวาวอยู่หน้ารถเรากระจกยังไม่แตกแต่ร้าวเป็นวงกว้าง

กำแพงแห่งความอดทนของฉันก็ถล่มลงมา “ไอ้สารเลว ไอ้ชาดิชั่ว แกมันไอ้อันธพาลสันดานสกปรก” สามัคคีจันฉันเข้าบ้าน “ไม่ต้องไปด่ามัน อย่างนี้ต้องแจ้งตำรวจ เมาแล้วเถื่อนทำลายทรัพย์สินคนอื่น”

“เอาเลยอยากแจ้ง แจ้งเลยนะเว้ย หาเงินได้เดือนละสี่หมื่นนะครับไม่ใช่ 4,000 บาท ไอ้พวกนั่งออฟฟิศเงินเดือนไม่เท่าไรทำไมเป็นดูถูกคนอื่นอูย!”

การทะเลาะวิวาทในคืนนั้นจบลงชั่วคราวด้วยการไกล่เกลี่ยของตำรวจ วันรุ่งขึ้นเราไปแจ้งความลงบันทึกประจำวันแล้วเอารถเข้าศูนย์เปลี่ยนกระจกเลือกชนิดที่แพงที่สุดติดฟิล์มเกรด A รวมค่าเสียหายสูงกว่าที่ควรจะเป็นถึง 3 เท่า ไบหน้ออนันต์ตอนที่เห็นบินและจำใจต้องควักเงินจ่ายนั้นเป็นความสะใจสาแก่ใจเรานักที่ได้เอาคืน

กรณีขวดเหล้าปลากะजरได้กลายเป็นชนวนความบาดหมางระหว่าง 2 บ้านลูกกลมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน วงเหล้าท้ายซอยยังปักหลักอยู่ แต่เมื่อใดก็ตามที่เสียงดังหรือกึกกั้นจนดึกดื่นไม่เลิกรา ตำรวจก็จะมาเตือนเป็นอันรู้กันว่าบ้านเราโทรศัพท์ไปแจ้ง ไม่จำเป็นต้องเป็นการรักษาน้ำใจกันอีกต่อไปความร้าวฉานค่อย ๆ พักตัวขึ้นกลายเป็นความเกลียดชังและนำไปสู่การแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือบ้านเรา ส่วนบ้านอื่นที่เหลือเป็นฝ่ายอนันต์ ยิ่งนับวันความขัดแย้งก็ยิ่งบานปลายขยายออกไปทุกทีเราแอบถ่ายคลิปตดเหล้าส่งไปร้องเรียนตามหน่วยงานต่าง ๆ มีคนมาตรวจถึงซอยบ้านอนันต์ย้ายไปตดเหล้าที่อื่นชั่วคราวแล้วก็กลับมาใหม่เมื่อเรื่องซา ลูกชายอนันต์เปิดเพลงฉลองวันเกิดลั่นซอยแบบไม่เกรงใจใคร ตำรวจมาก็เบาให้ กลับไปที่ดัง

ใหม่ แม้แต่ตำรวจเองก็ยังเบื่อนายที่จะต้องคอยมาไกลเกลี่ยข้อพิพาทที่สั่งสมมายาวนานและมองไม่เห็นทางที่จะปรองดอง

บ้านเดี่ยวว่างลง เนื่องจากบ้านโคธนาการยิดผู้เช่าต้องย้ายออก บ้านถูกปิดไว้เฉย ๆ ช่วงนั้นมีลูกน้องมาอยู่ด้วยมาก จนต้องไปเช่าบ้านอีกหลังให้คนงานอยู่ต่างหาก เพราะเห็นบ้านในซอยเปิดปิดว่างเขาก็ขอยุแจากคนขับรถขยะแล้วเปิดบ้านให้คนงานเข้าไปอยู่ฟรี เป็นโอกาสให้ฝ่ายเราได้เอากินบ้างจนขกหูโทรศัพท์แจ้งธนาคาร สองวันต่อมาคนงานทั้งหมดก็ต้องระเห็จไปอยู่ที่อื่น เจ้าหน้าที่ธนาคารมาเปลี่ยนกุญแจและติดป้ายประกาศเตือนว่าบ้านหลังนี้เป็นทรัพย์สินของธนาคารห้ามเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต

ความบาดหมางที่เกิดขึ้นต่างกรรมต่างวาระ หากเปรียบกับบาดแผลก็คงเป็นรอยเล็กทวีจำนวนขึ้นตามระยะเวลาที่อยู่ร่วมซอยกัน หลัง ๆ ฉันกับสามีเริ่มตระหนักว่ายุทธวิธีต่อตาต่อตา ฟันต่อฟัน ตั้งอยู่อย่างหาวาระแวง คอยจ้องจับผิด และตอบโต้กันไปมา ถึงจุดนี้เราคงต้องยอมรับความจริงว่าซอยนี้ไม่ใช่ของเรา ในเมื่อเรามาอยู่ผิดที่เองเราก็ต้องเป็นฝ่ายไปเสียก่อนที่จะถูกความขัดแย้งดันไปถึงทางตันและพบกับความสูญเสียที่ทำให้ต้องเสียใจไปตลอดชีวิต โครงการหาบ้านใหม่ดำเนินไปได้ไม่นานนัก ก็เกิดมหาอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้นเสียก่อน ฉันกับสามีปิดบ้านหอบหิ้วหมาหนีไปเช่าบ้านอยู่ใกล้ที่ทำงานซึ่งเพียงแค่ข้ามฝั่งจากอำเภอบางกรวยมาเป็นกรุงเทพฯ เท่านั้น น้ำก็ไม่ท่วมแล้วเราสอง

คนย้อนกลับไปดูบ้านอีกครั้ง เมื่อน้ำล้นท่วมหัวต้องแจ้งเรือพายเข้าไปส่ง ตอนนั้นบ้านดาค่าไม่มีใครอยู่แล้วเหลือนันต์และครอบครัวไม่ยอมหนีไปไหนเขา กับลูกชายคนโตก่อกำแพงและตั้งท่อสูบน้ำปลัดเวรกันต่อสู้กับน้ำอยู่เพียงด้านเดียว ในวันที่ 7 เจอกันทั้งที่ไม่ชอบจี้หน้ากัน แต่เมื่อถึงความจำเป็นเราก็ต้องคุย ฉันถามถึงสถานการณ์น้ำและให้เบอร์ติดต่อไว้ เขาบอกว่าถ้าน้ำลดเมื่อไหร่จะโทรบอก 2 เดือนพอดีตอนที่นันต์แจ้งข่าวว่าน้ำลดแล้วครอบครัวดาค่ากลับมาก่อนเราแค่ 2 - 3 วันสมาชิกในซอยดันอยู่กันพร้อมหน้าทั้งไอ้โทนและต้นมะขามที่ไม่ได้ล้มหายตายจากไปทั้งที่แช่น้ำอยู่นานเป็นเดือน ตอนนั้นน้ำในบ้านแห้งแล้วไปถนนหน้าบ้านต่ำกว่าถนนใหญ่ จึงยังมีน้ำขังอยู่และมีปลาดูน้อยที่ไหลมากับสายน้ำว่ายวนไปวนมาโดยไม่รู้ชะตากรรม เช่นนั้นทิพย์ขอแรงทุกคนให้มาช่วยกันจับปลา พวกเราต่างร่วมแรงร่วมใจหรือขันคนละใบตักปลาใส่ถังแล้วเอาไปปล่อยลงคลอง ช่วยชีวิตเจ้าปลาน้อยได้นับร้อยตัวหลังจากนั้นก็ช่วยกันทำความสะอาดซอยกวาดน้ำรับต่อกันเป็นทอด ๆ ไปลงท่อน้ำที่ถนนใหญ่ เป็นบรรยากาศที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันมา เหมือนกับว่าสายน้ำกับความทุกข์ยากที่เผชิญร่วมกันได้สลายความโกรธเคืองและความขัดแย้งให้หายไปพร้อมกับน้ำหยดสุดท้ายบนพื้นถนนหลังน้ำท่วมสถานการณ์ในซอยดันก็กลับเข้าสู่สภาวะปกติ เพียงแต่คราวนี้ ต่างฝ่ายต่างพยายามรักษาความสงบและสันติไว้ด้วยการไม่ข้ามเส้นที่มองไม่เห็น วงเหล้าท้ายซอยจะเลิกประมาณ 22:00 นของทุกคืน ฉันไม่เคยโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจ

อีกเลย เสียงตัดเหล็กยังมีอยู่หลังน้ำท่วมกิจการรับเหมาก่อสร้างของอนันต์วิ่งเฟื่องฟู ฉันทกับสามีแก้ปัญหาด้วยการกั้นห้องกระจกและติดเครื่องปรับอากาศวันรุ่งขึ้นอีกปีกรมอุตุนิยมวิทยาบอกว่าปีนี้ฝนจะมาเร็วกว่าทุกปี พอรู้คุณตั้งเค้าคนในหมู่บ้านต่างจังหวัดวันตั้งใจ เช้าวันนั้นฝนหลงฤดูตกแค่ 20 นาทีก็ท่วมเกือบเข้าบ้านเราก็จ้างยายสร้อยมาเกาะที่กั้นน้ำหน้าประตู ยายสร้อยเป็นคนขี้มง่ายและช่างคุย แต่หลายปีมานี้ฉันเคยคุยกับแกนับครั้งได้ เพราะว่าไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องเข้าไปข้องเกี่ยวกับชนชั้นกรรมกรซึ่งไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตเรา ทั้งยังอาจเป็นไปไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่อุดมการณ์ทางการเมืองทำให้คนไทยแตกแยกกันไปจนถึงสี่สิบสี่เสือ เวลาครั้งก่อนวันที่นั่งดูแกทำงานได้พูดคุยกันทำให้ฉันรู้จักยายสร้อยและโลกของคนงานก่อสร้างในอีกมุมหนึ่งซึ่งผิดแผกแตกต่างไปจากที่เข้าใจ และความจริงยายสร้อยเป็นคนจังหวัดสกลนครมีที่นา 20 ไร่ แต่ไม่ชอบทำนาจึงให้พี่น้องเช่า ส่วนตัวแกเองเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ตั้งแต่อายุ 18 สมัยสาวเคยทำงานโรงงานกับเขาเหมือนกันแต่เบื่อ มาทำก่อสร้างสนุกกว่า งานก่อสร้างเราเป็นอิสระ เราเป็นช่างจะก่อฉาบตรงไหนก็ทำตามที่นายช่างบอก ไม่ต้องคอยประจบเอาใจใคร ไม่ต้องพูดมากเราทำงานของเราเสร็จแล้วก็รับค่าแรง ยายสร้อยคุยอย่างภาคภูมิใจเสียหนักหนาว่าแกกับเพื่อนผู้หญิง 2 คนเคยขนหินลงจากรถบรรทุก 2 คันภายในวันเดียวซึ่งไม่มีใครเคยทำได้มาก่อนยายสร้อยเป็นคนสร้างตึก 20 ชั้นสร้างคอนโดมิเนียม โครงการพันล้านที่อยู่ใจกลางเมือง สร้างรูปปั้นถาญีดัดตน เมืองโบราณ ช้างสามเศียร”

“คุณเคยเข้าไปไหม ช้างในตัวช้างมันเป็นห้องนะ มีคอมไฟอันใหญ่” ขณะฟังยายสร้อยเล่าฉันรู้ทันทีว่าที่กั้นน้ำสูงแค่อีก 4 ชั้นนี่คงเป็นงานชิ้นเล็กที่สุดเท่าที่แกเคยทำมา แต่ยายสร้อยก็แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจและความประณีตในทุกเหลี่ยมมุมอย่างที่ไม่เคยนึกย้าหนาว่า เป็นช่างมันต้องมีเหลี่ยม ความรู้สึกของฉันที่มีต่อคนรอบข้างเปลี่ยนไปรวมทั้งทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพกรรมกรก่อสร้าง ดังนั้นเมื่อสามีกลับมา และถามถึงยายสร้อยมอมมองเก่าแก่งกับตอบเขาไปว่ายายสร้อยนะเลือกที่จะเป็นกรรมกรพอใจรักมีพระวิญญูเป็นเทพประจำตัว เหมือนกับการที่เรานับถือพระพิฆเนศนั่นแหละคุณรู้ไหมกว่าแกจะเลื่อนขั้นขึ้นมาเป็นช่างก่อได้จะต้องครุพักลักจำอยู่ตั้ง 3-4 ปีแล้วกว่าจะได้เป็นช่างฉาบเป็นช่างกระเบื้องก็ต้องอีกหลายปีไม่ว่าจะเป็นกันง่าย ๆ ถ้าใจไม่รักจริงอย่าคิดว่าจะความหลงใหลในงานก่อสร้างของยายสร้อยไม่ได้ต่ำต้อยได้ค่าเป็นความฝันของฉันที่อยากจะเป็นนักเขียนเลขขนาดนั้นเชียวหรือเขาทำหน้าล้อ ขนาดนั้นแหละฉันหัวเราะเบาๆขณะก้าวข้ามไปที่กั้นน้ำไปอย่างระมัดระวังมีความรู้สึกราวกับว่าตนเองได้ก้าวข้ามอคติที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ผู้ซึ่งความฝันความหวังไม่ต่างกับเราเป็นครั้งแรกที่ฉันเปิดใจยอมรับความแตกต่างของเพื่อนร่วมซอยด้วยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าพวกเขาก็เหมือนเราสิ่งที่เขาเลือก แปลเป็นนั่นมิใช่ความด้อยหากแต่เป็นความต่างที่มีไว้เพื่อให้ได้อยู่พึ่งพาอาศัยกัน

ที่มา: ปาริชาติ คุ้มรักษา. (2562). *โลกที่เราทิ้งไว้ข้างหลัง: ตอนซอยตัน*. กรุงเทพฯ: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร